

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **V. P.**, zastoupeného JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 736/17, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti **J. Č.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2014, č. j. 8 A 146/2010 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále též jen „žalovaný“) ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. S-MHMP 100585/2010/OST/Če/Ja, bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 11. 2009, č. j. MCP6 073051/2009, jímž bylo žalobci nařízeno odstranit rozestavěnou stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 694/2 v katastrálním území Nebušice. Změna rozhodnutí stavebního úřadu spočívala v upřesnění výroku v části popisující odstraňovanou stavbu a vypuštění podmínky č. 5 pro odstranění stavby týkající se likvidace odpadů; v ostatním zůstalo toto rozhodnutí beze změny. Rozhodnutí žalovaného

napadl žalobce žalobou; rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2014, č. j. 8 A 146/2010 - 43, byla žaloba zamítnuta.

V napadeném rozsudku městský soud nejprve konstatoval, že žaloba sice napadá rozhodnutí žalovaného vydané v řízení o odstranění stavby, primárně však směřuje proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 12. 2006, č. j. MCP6 070756/2006/02 a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2007, č. j. S-MHMP 56353/2007/OST/No, kterými žalobci nebyla povolena výjimka z odstupových vzdáleností, jež nebylo možno samostatně napadnout žalobou ve správním soudnictví.

Poté co městský soud odmítl argumentaci žalobce o tvrzeném konfliktu mezi úpravou odstupových vzdáleností dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy“), zabýval se tvrzenými vadami procesu rozhodování o povolení výjimky. Uvedl, že k povolení výjimky nestačí, že stavbou nedojde k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob, sousedních pozemků nebo staveb (jde o podmínku nutnou, nikoliv postačující). Hlavním kritériem k povolení výjimky je totiž existence *výjimečných důvodů* pro takový postup. Správní orgány obou stupňů konstatovaly, že v případě žalobce tyto výjimečné důvody dány nejsou. Ke zmenšení odstupové vzdálenosti stavby žalobce od společné hranice s pozemkem ve vlastnictví paní O. Č. a pana J. Č., došlo tím, že žalobce svou stavbu založil v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby a stavebním povolením vydaným stavebním úřadem dne 16. 12. 2004, č. j. 2926/202/P694/2/Neb/04-SL (jde o č. j. 2926/102/P 694/2 Neb/04-SL – pozn. Nejvyššího správního soudu), šlo tedy výlučně o svévoli žalobce, nikoli o objektivní a mimořádné okolnosti. Pokud by existovaly důvody pro výjimečné snížení odstupové vzdálenosti, žalobce měl a mohl žádat o povolení výjimky již v souvislosti s územním, respektive stavebním řízením (šlo o sloučené územní a stavební řízení – pozn. Nejvyššího správního soudu), žalobce však požádal o povolení výjimky až poté, kdy stavební úřad shledal, že stavba je umístěna v rozporu s předpisy i vydaným rozhodnutím a žalobci nařídil zastavení stavebních prací (žádost o povolení výjimky byla podána po zahájení řízení o odstranění stavby, které bylo v důsledku uvedené žádosti přerušeno – pozn. Nejvyššího správního soudu). Městský soud se zcela ztotožnil s hodnocením žalovaného, který v souladu se zjištěným stavem konstatoval, že žalobce nebyl v dobré víře, neboť věděl, že stavbu buduje v rozporu s předmětným rozhodnutím. Ztotožnil se rovněž se závěrem žalovaného, že institut výjimky z vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy byl zaveden pro ty případy, kdy řešení podle uvedených obecných technických požadavků není možné; v posuzovaném případě nicméně předmětný pozemek svou výměrou i tvarem umožňuje realizovat stavbu v souladu s čl. 8 odst. 4 citované vyhlášky. Žalobce ve své žádosti o povolení výjimky neuvedl žádné výjimečné skutečnosti, které by povolení výjimky odůvodnily; opakovaně argumentoval pouze špatným zaměřením stavby, špatně kótovanou projektovou dokumentací a z toho plynoucími problémy s vjezdem do garáže, což však jde plně k jeho tíži. Bylo na žalobci, respektive na osobách, které pověřil vypracováním projektové dokumentace, aby velikost a tvar stavby odpovídaly velikosti a tvaru pozemku a aby takto vyprojektovaná stavba byla funkční i po stránce dopravní obslužnosti.

Městský soud tedy uzavřel, žalobce v řízení neprokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, jenž je v dané věci reprezentován předpisy o obecných technických požadavcích na výstavbu, kterým stavba nevyhovuje; výjimka z těchto předpisů nebyla žalobci povolena pro absenci relevantních výjimečných důvodů. Stavební úřad proto nepochybil, rozhodl-li o odstranění stavby nevyhovující předpisům o obecných technických požadavcích na výstavbu. Nepochybil tak ani žalovaný, když žalobcovu odvolání nevyhověl a výrok o povinnosti stavbu odstranit nezrušil.

Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odvolávající se na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je namítán pouze stěžovatelem uváděný § 103 odst. 1 písm. a) a dále explicitně neoznačený kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající ve vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>).

Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem městského soudu, že neuvedl žádné relevantní a výjimečné důvody pro udělení výjimky. Pozemek, na němž je předmětná stavba umístěna, se nachází ve svahu a je tvarově atypický. Mezi předmětným pozemkem stěžovatele a sousedními pozemky nad ním ve svahu jsou umístěny opěrné zdi. S komunikací pozemek spojuje 4 m široká cca 25 m dlouhá příjezdová cesta. Uvedené výrazně omezuje zorientování stavby k příjezdové komunikaci. Na sousedním pozemku paní Č., ihned za oplocením (cca 50 cm od plotu), se nachází otevřená nekrytá toaleta, tudíž umístění stavby o půl metru k hranici pozemku žádným způsobem neohrožuje bezpečnost, zdraví a život či sousední pozemky nebo stavby. Všechny tyto skutečnosti odůvodňující udělení výjimky stěžovatel uvedl a doložil do správního i soudního spisu, avšak městský soud se jimi nezabýval.

Dále stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že by jednal svévolně a nebyl v dobré víře, když věděl, že předmětnou stavbu buduje zcela v rozporu se stavebním povolením. Uvádí, že autorizovaný projektant vyhotovil projektovou dokumentaci ke stavbě domu k červnu roku 2000 se vzdáleností 2,5 m od dotčené hranice pozemku. Dle právních předpisů platných v tomto období dostačoval odstup od hranice pozemku ve vzdálenosti 2 m. Vzhledem ke svým finančním možnostem požádal stěžovatel dle zhotovené projektové dokumentace o stavební povolení až 26. 4. 2004 a současně předal tuto dokumentaci stavebním firmám. Při ústním jednání před vydáním rozhodnutí o umístění stavby (cca po půl roce od žádosti) pracovnice stavebního úřadu stěžovatele informovala, že stavební povolení neobdrží, pokud odstup od dotčeného pozemku nebude alespoň 3 m; stěžovatel proto na místě s touto úpravou souhlasil a pracovnice stavebního úřadu v textu rozhodnutí přepsala odstupovou vzdálenost z 2,5 m na 3 m, a to bez jakéhokoli posouzení. Takové posunutí, bez zhodnocení autorizovaného projektanta, by ovšem způsobilo, že by se stavba stala nefunkční. Změna vyhlášky měla nutně vyvolat i přepracování stavební dokumentace a změnu celého projektu. Z uvedeného tedy dle stěžovatele vyplývá zřejmá nepravdivost tvrzení správního orgánu, že předmětný pozemek

výměrou i tvarem umožňoval realizovat zamýšlenou stavbu v souladu s obecně závaznými předpisy. Po nabytí právní moci rozhodnutí o umístění stavby v červnu 2005 stavební firmy započaly se stavbou, avšak dle projektové dokumentace s původním odstupem 2,5 m. Stalo se tak opomenutím stěžovatele, způsobeným jak vleklostí stavebního řízení, tak samotnou změnou stavebních předpisů v době od zpracování projektové dokumentace do vydání stavebního povolení. Stěžovatel zdůrazňuje, že nepostupoval se záměrem své jednání legalizovat prostřednictvím výjimky.

Dle názoru stěžovatele existuje rovněž hrubý nepoměr mezi neúmyslným porušením právního předpisu a sankcí, která za porušení následuje ve formě odstranění stavby. Nadto se jedná o porušení stanoveného odstupu stavby cca o 50 cm, kterým nebyla způsobena žádná újma. Ze strany správních orgánů došlo k nepřiměřeně tvrdé aplikaci zákona, která mohla být s ohledem na okolnosti případu odstraněna použitím výjimky; tu však správní orgány odmítly stěžovateli udělit, ačkoli splňoval všechny zákonné podklady.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti znovu podrobně zopakoval svůj názor, že institut výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu byl do stavebního zákona zaveden pouze pro ty případy, kdy by řešení podle obecných technických požadavků na výstavbu nebylo vůbec možné. V posuzovaném případě pozemek svou výměrou i tvarem umožňoval realizovat stavbu v souladu s čl. 8 odst. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, nicméně stěžovatel stavbu provedl v rozporu s pravomocným územním rozhodnutím a stavebním povolením, když nedodržel předepsanou odstupovou vzdálenost od sousedního pozemku. V daném případě tedy nebyl splněn základní předpoklad pro povolení výjimky z odstupové vzdálenosti, tj. objektivní nemožnost postupovat dle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Tento závěr nemohl vyvrátit ani žádný z důvodů, který uváděl stěžovatel v odvolání (stavba nepřevyšuje zeleň v zahradách, nezastiňuje sousední stavby ani neznehodnocuje sousední zahradu, splňuje požárně bezpečnostní hlediska). V této souvislosti žalovaný upozornil, že ze správního spisu zcela jednoznačně vyplývá, že si stěžovatel byl vědom toho, že stavbu provádí v rozporu s pravomocným územním rozhodnutím a stavebním povolením. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že projektová dokumentace byla zpracována v době, kdy na území hlavního města Prahy neplatily aplikované požadavky na odstupové vzdálenosti stavby k hranicím pozemků, to se nezakládá na pravdě. Projektová dokumentace z června roku 2000 (ověřená ve stavebním řízení) byla totiž zpracována již za účinnosti vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy (od 1. 1. 2000), o čemž svědčí i ověřený výkres projektové dokumentace – situace (07/2000), ve kterém vzdálenost mezi navrhovanou stavbou a sousedním pozemkem činí vyhláškou požadované 3 m.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornila, že vzniklá situace jde na vrub naprostého ignorování stanovených stavebních podmínek stěžovatelem. Ten byl od samého počátku upozorňován na nedostatečnou odstupovou vzdálenost své stavby; v její realizaci pokračoval i poté, co stavební úřad rozhodl o zastavení stavebních prací. O povolení výjimky stěžovatel požádal až poté, co byla dokončena hrubá stavba. Nedodržením odstupové vzdálenosti se zvýšilo odpolední zastínění zahrady osoby zúčastněné na řízení; rovněž sesuvy sněhu ze střechy domu stěžovatele dopadají na plot sestavený z cihlových plotovek, v důsledku čehož se po čase rozpadne. Závěrem osoba zúčastněná na řízení uvedla, že dalším účastníkem řízení je paní O. Č., bytem P. 6, K Č. v.

678/1, která se k uvedenému vyjádření připojuje, stvrzuje jej svým podpisem, a žádá o zasílání dalších potřebných sdělení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Před vlastním projednáním kasační stížnosti je nutné vyjádřit se k požadavku O. Č. na přiznání postavení účastníka tohoto řízení. Podle ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s. jsou účastníky řízení o kasační stížnosti stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení. Paní O. Č. není ve věci stěžovatelem a nebyla ani účastníkem původního řízení. Ačkoliv byla v řízení před městským soudem v souladu s § 34 s. ř. s. přípisem ze dne 11. 11. 2010, č. j. 8 A 146/2010 – 31, vyrozuměna a poučena o tom, že v uvedené věci může uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, jestliže tento úmysl soudu ve stanovené lhůtě výslovně oznámí, na uvedenou výzvu z její strany nebylo nijak reagováno. Marným uplynutím stanovené lhůty tedy O. Č. pozbyla i možnost vystupovat v postavení osoby zúčastněné na řízení, a nemůže proto v tomto procesním postavení vystupovat ani v řízení o kasační stížnosti.

Pokud jde o vypořádání jednotlivých námitek stěžovatele, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval (byť explicitně neoznačenou) námitkou vady řízení před krajským soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] Stěžovatel tuto vadu spatřuje v tom, že se městský soud věcně nezabýval skutečnostmi odůvodňujícími udělení výjimky, ačkoliv je stěžovatel uvedl a doložil do správního i soudního spisu. Toto tvrzení stěžovatele lze vyvrátit odkazem na stranu 5 odůvodnění napadeného rozsudku, kde se městský soud s uvedenou argumentací stěžovatele zabýval, avšak jím tvrzené důvody (špatné zaměření stavby, špatně kótovaná projektová dokumentace a z toho plynoucí problémy s vjezdem do garáže) neshledal dostatečnými pro povolení výjimky z čl. 8 odst. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Skutečnosti uváděné stěžovatelem městský soud přičetl k jeho tíži, poněvadž bylo na něm, respektive na osobách, které pověřil vypracováním projektové dokumentace, aby velikost a tvar stavby odpovídaly velikosti a tvaru pozemku, a aby takto vyprojektovaná stavba byla funkční i po stránce dopravní obslužnosti. Tento závěr městský soud vyslovil v kontextu (pro věc zásadního) závěru, že předmětnou stavbu bylo možné na pozemku stěžovatele realizovat i při dodržení vyhláškou požadovaných odstupových vzdáleností, přičemž jejich nedodržení je jen výsledkem subjektivních okolností, a to stavební nekázně stěžovatele.

Nad rámec této argumentace považuje Nejvyšší správní soud za vhodné stěžovatele upozornit na širší právní kontext závěru městského soudu, s nímž se jinak plně ztotožňuje. Ustanovení § 138a zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „stavební zákon z roku 1976“ (v jehož režimu bylo rozhodováno nejen o odstranění stavby, ale i o žádosti o povolení výjimky) zakotvuje pojem „*obecných technických požadavků na výstavbu*“, podle kterých jsou právnické osoby, fyzické osoby a správní orgány při navrhování, umísťování, projektování, povolování, realizaci, kolaudaci, užívání a odstraňování staveb povinny postupovat. Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že výjimku z obecných požadavků na výstavbu (kam spadá

i výjimka z odstupových vzdáleností staveb dle čl. 8 odst. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy) lze udělit při splnění následujících podmínek: 1) předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, 2) neohrozí se tím bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby a 3) bude dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky na výstavbu. V tomto ustanovení stavebního zákona jsou tedy jednoznačně uvedeny podmínky, s jejichž splněním je stavební úřad povinen se vypořádat, nežli výjimku povolí, přičemž ze způsobu jejich výčtu je zřejmé, že musí být splněny zároveň (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011 – 176).

V nyní posuzované věci není sporné splnění podmínek uvedených pod body 1) a 2); správní orgány i městský soud mají ale za to, že není splněna podmínka poslední, neboť posuzovanou stavbu stěžovatele je možné realizovat v souladu s obecnými technickými požadavky stanovenými vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. To znamená i při splnění podmínky, že stavba stěžovatele neohrozí ve stávajícím umístění bezpečnost, ochranu zdraví a život osob a sousední pozemky nebo stavby (čímž stěžovatel neustále argumentuje), bylo možné ji účelně realizovat v souladu s čl. 8 odst. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, na základě odpovídající projektové dokumentace, tedy při dodržení vyžadovaných odstupových vzdáleností. V důsledku nesplnění podmínky uvedené výše pod bodem 3) proto nelze výjimku z odstupových vzdáleností povolit.

Nejvyšší správní soud uvedený závěr sdílí a dodává, že každé udělení výjimky ze zákonného pravidla lze označit za výsledek správního uvážení, na základě kterého správní orgán rozhodne, zda jsou splněny podmínky pro zákonem připuštěným odklon od standardního řešení. Právě z důvodu, že se jedná o průlom do úpravy platné pro většinu příslušných právních vztahů, stanoví se pro tento výjimečný postup na základě příslušných ustanovení zákona jednoznačné podmínky, za nichž lze výjimku povolit; tyto podmínky stanoví meze správního uvážení. Správní orgán by měl při udělování výjimek dbát obecných zásad pro takové správní uvážení. Pokud by při udělování výjimky z čl. 8 odst. 4 vyhlášky hl. m. Prahy (snížení odstupové vzdálenosti rodinného domu od společné hranice pozemků pod třímetrové minimum) nemusel respektovat podmínky dané v § 138a odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 (ohled na rozměry stavebního pozemku a účelné dispoziční řešení stavby rodinného domu), pak by toto ustanovení postrádalo smysl a k udělování výjimky by mohlo docházet zcela na základě libovůle, bez respektování základních zásad stavebního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. srpna 2005, č. j. 6 As 34/2004 – 51). Výjimka povolená stavebním úřadem nesmí popřít samotnou podstatu a smysl ustanovení, z něhož byla udělena (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 96/2010 – 141).

V dalším stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že předmětnou stavbu budoval v rozporu se stavebním povolením vědomě a svévolně. K realizaci stavby na základě původní projektové dokumentace (dle které činila odstupová vzdálenost od hranice pozemku pouze 2,5 m), došlo dle tvrzení stěžovatele z důvodu opomenutí, které bylo způsobeno jak vleklostí sloučeného územního a stavebního řízení, tak změnou stavebních předpisů v průběhu řízení (dle právních předpisů platných a účinných v době zpracování projektové dokumentace měl postačovat odstup od hranice pozemku pouze 2 m).

I tuto argumentaci nepovažuje Nejvyšší správní soud za relevantní. Je třeba připomenout, že sporným bodem žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení bylo ve spojeném územním a stavebním řízení právě (ne)dodržení odstupové vzdálenosti od hranice pozemku, která dle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy vyžaduje minimálně 3 m. Jelikož stěžovatel stavebnímu úřadu předložil záměr, dle kterého činila odstupová vzdálenost zamýšlené stavby (rodinného domu) pouze 2,5 m, byl na tento problematický aspekt oprávněnou úřední osobou prokazatelně upozorněn, a to těsně před vydáním rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení (což sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí). Ze strany stěžovatele se tedy nelze rozumně dovolávat opomenutí z důvodu vleklosti řízení, jestliže byl v jeho samotném závěru srozuměn s nutností zachovat požadovanou (tj. jinou) odstupovou vzdálenost. Mimoto byl stěžovatel na uvedenou skutečnost rovněž opětovně upozorněn orgánem státního stavebního dohledu, prostřednictvím výzvy k okamžitému zastavení stavebních prací probíhajících nad rámec stavebního povolení, popřípadě v rozporu s ním ze dne 8. 8. 2005, č. j. 3664/P 694/2 Neb/05-Se. Při zachování elementární obezřetnosti, kterou lze od stavebníka v tomto směru vyžadovat, tedy nutně muselo být stěžovateli zcela zřejmé, že předmětnou stavbu realizuje v rozporu s vydaným povolením. V případě, že stavebník tuto elementární obezřetnost nezachová, jdou důsledky spojené se vznikem stavby odporující vydanému povolení plně k jeho tíži. Je povinností stavebníka zajistit realizaci stavby na základě dokumentace ověřené stavebním úřadem, jinak by vyhotovování ověřených projektových dokumentací stavebním úřadem ztrácelo svůj smysl. Nadto, v souladu s § 100 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976, rovněž musela být při realizaci předmětné stavby takto ověřená dokumentace na stavbě, popřípadě na staveništi k dispozici.

Uvedenou argumentaci stěžovatele, již ospravedlňuje své jednání odporující územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení, tedy považuje Nejvyšší správní soud za účelovou a plně se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že si stěžovatel musel být vědom toho, že předmětnou stavbu realizuje v rozporu s příslušným rozhodnutím. O účelovosti tvrzení stěžovatele svědčí rovněž argumentace vztahující se k právním předpisům platným a účinným v době zpracování projektové dokumentace (červen 2000), dle kterých měl údajně postačovat odstup stavby od hranice pozemku pouze 2 m. V době zpracování podkladů k realizaci příslušného záměru však bylo nutno postupovat již dle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, která nabyla účinnosti k 1. 1. 2000, přičemž je zřejmé, že stěžovatel si musel být této skutečnosti vědom, neboť nikterak nerozporoval požadavek stavebního úřadu na zvětšení odstupeu zamýšlené stavby od hranice sousedního pozemku a (alespoň formálně) se mu podřídil.

Stěžovatel v kasační stížnosti konečně namítá existenci hrubého nepoměru mezi neúmyslným porušením právního předpisu, spočívajícím v nedodržení minimální odstupové vzdálenosti od společných hranic pozemků o pouhých přibližně 50 cm, kterým nebyla způsobena žádná újma, na straně jedné, a na straně druhé sankcí v podobě nařízení odstranění příslušné stavby. Tato nepřiměřeně tvrdá aplikace zákona měla být dle tvrzení stěžovatele odstraněna povolením výjimky z odstupových vzdáleností, pro jejíž udělení splňoval všechny zákonné podmínky.

Již z výše uvedených závěrů je zřejmé, že tato argumentace je zcela lichá. Nelze především přehlédnout, že stěžovatelem tvrzená dobrá víra a neúmyslnost porušení podmínek vydaného povolení při realizaci předmětné stavby byla vyvrácena. Jestliže

stěžovatel opětovně poukazuje na absenci újmy spojené s porušením stavební kázně, lze jen opět připomenout, že nezpůsobení újmy, respektive neohrožení zákonem vymezených chráněných zájmů není jedinou podmínkou pro povolení výjimky z odstupových vzdáleností, neboť je rovněž zapotřebí (mimo existence předpisu výslovně umožňujícího povolení výjimky) dovést též objektivní nemožnost dodržet odstupové vzdálenosti stanovené vyhláškou č. 26/1999 Sb. (například v situaci, kdy rozměry stavebního pozemku neumožňují účelné dispoziční řešení stavby rodinného domu), o čemž v nyní posuzované věci nelze hovořit. Stěžovatelem uváděné skutečnosti jsou tedy dílem v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, dílem irelevantní.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává. Co se týče osoby zúčastněné na řízení, ta má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (viz § 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že tato uvedená zákonná podmínka splněna nebyla, zúčastněné osobě právo na náhradu nákladů nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu